

Měsíčník 91. oddílu vodních skautů KOTVA

<http://kotva91.e-plzen.cz/>

III. obnovený ročník - 2010

2.

91 PĚRĚ

<http://perej91k.webnode.cz/>
sefredaktor.perej@seznam.cz

měsíc hladu 2010

Poselství starších

Mgr. Jan Kacerovský – Akela
dlouholetý činovník oblasti Bílého orla

Co nám dává skauting

Skauting na západě Čech vzniká již před 98 léty. Dožívá se tak úctyhodného věku. Mnozí se ptají – nezestárl tedy společně s těmi, kdo ho vymysleli a uvedli do života? Co může dát tradiční skautský program mládeži v době počítačů a kosmických letů? Proč se učit morseovku a semafor, když jsou zde mobilní telefony a vysílačky? Proč kácet na začátku každého tábora soušky v lese a ztrácet čas pracným budováním různých staveb od podsad po latríny? Proč běhat po lese a stopovat smky, když můžeme všechna zvířata vidět doma v teple u televizní obrazovky?

Takové otázky mohou mít ti, kdo o myšlence a principech skautingu málo vědí! Nám je přece jasné, že signalizace praporky je jen hra – jako třeba kopaná, na kterou se také můžeme dívat, jako na bezúčelné pobíhání za míčem. Tábory stavíme vždy znovu proto, že je to součástí skautské výchovy. Práce je součástí našeho výchovného programu. O pohodlí nám vůbec nejde. Právě naopak. Záměrně se vydáváme do lesů a hor nebo na vodní toky. Vzduchujeme tam větru, dešti a vánici. Učíme se poradit si v obtížných situacích, snažíme se být pro druhé spolehlivými partnery do nepohody. Překonávání obtíží prospívá mladým chlapcům a děvčatům, navíc jim přináší úžasné pocity prožitého dobrodružství.

Skauting dnes – stejně jako dříve – umožňuje všestranně aktivní život v kruhu opravdových přátel, harmonicky rozvíjí tělo i ducha, vede ke stálému sebezdokonalování a vychovává lidi charakterově pevné, ochotné nezištně pracovat pro druhé. Co lepšího lze nabídnout při výchově mladé generace?

Televize a noviny ve všech zemích do omrzení opakují, jaké jsou s mládeží problémy. Přinášejí zprávy o řádění fotbalových fanoušků, o vandalském chování ve městech, o dramatickém nárůstu dětské zločinnosti. V žádné statistice ale nenajdeme, že mezi těmi, kdo takto jednají, by se vyskytl skaut nebo skautka!

Posláním skautingu bylo a je dávat mladému člověku zajímavý a prospěšný program pro život i pro volný čas – a zejména jej tímto programem soustavně vychovávat. Jsme přesvědčeni, že pro budování slušné občanské společnosti je skautská idea a skautský program nesporným přínosem!

Plzeň 24.1.2010

Mgr. Jan Kacerovský – AKELA

ROZVOJ SKAUTINGU V ZÁPADNÍCH ČECHÁCH

Velmi jsem uvítal zájem redakce vašeho oddílového časopisu „Peřej“ o příspěvek do seriálu „Poselství starších“. Pojd'te – ohlédneme se spolu k pramenům a nahlédneme alespoň trochu do historie hnutí, které nás všechny tak významně a výrazně oslovilo. Jak řekl kdysi sir Winston Churchill – „čím dál dohlédnete dozadu, tím dál dohlédnete dopředu“!

Počátky skautského hnutí sahají v naší historii ještě před vznik samostatné Československé republiky. Poznatky o novém směru ve výchově mládeže se dostaly do Rakouska-Uherska již po roce 1909! Ministerstvo „kultu a vyučování“ dokonce doporučilo zařadit některé prvky do výuky tělocviku. Od podzimu 1911 se tím museli zabývat všichni středoškolští profesoři.

V létě toho roku se do Anglie vypravil **Antonín Benjamín Svojsík**, aby na vlastní oči viděl skauting v praxi. Načerpal také znalosti o směru americkém, který se držel více zásad zakladatele woodcraftu (1902) E.T.Setona. A.B.Svojsík hned po prázdninách chodí na výpravy s první pokusnou družinou k ověření zájmu o skauting.

Svojsík přizpůsobuje skauting českým a slovanským poměrům. V roce 1912 vydává knihu „Základy junáctví“ (název **JUNÁK** doporučil A.B.Svojsíkovi zemský školní inspektor František Bílý, první místostarosta Svazu junáků-skautů republiky Československé – dále jen SJS RČS). Junácký odbor po založení působil nejprve jako samostatný odbor v rámci Svazu českých spolků pro tělesnou výchovu mládeže.

V roce 1912 od 13.července táboří A.B.Svojsík se svými junáky u Vorlovské myslivny pod hradem Lipnicí. To považujeme za začátek organizovaného skautingu v naší zemi. Hned nato se pořádají kurzy pro činovníky – vedoucí a rádce.

V roce 1914 se Junácký odbor osamostatnil a založil 15.6.1914 samostatnou organizaci Junák – český skaut.

Skauting se rychle šíří z Prahy na český venkov. Byli ovšem i jiní, kdo skautské prvky přenášeli na studující mládež. A také vznikaly i jiné organizace skautského typu. Musíme se trochu vžít do té situace před 98 léty! Bylo to období hledání a vynalézání. A bylo to také poznamenáno různými zájmy už existujících spolků a

stran, které chtěly z rostoucí popularity nového hnutí něco získat. Navíc docházelo ve vznikajících organizacích k občasným změnám, slučování, rozcházení, změnám názvů apod. **Například skautská organizace Psohlavci** (Beroun, Plzeň, Podbrdsko, Praha, Příbram atd.) - v roce 1915 se ve Zbirohu sloučili s organizací Děti Živěny profesora Miloše Seiferta. V roce 1918 sjednotili všechny woodcrafterské kmeny do organizace Děti svobody. V roce 1922 část Psohlavců s náčelníkem prof. Hořejším přešla do SJS-RČS a druhá část založila Zálesáckou ligu, pozdější Ligu lesní moudrosti.

Vznikaly další organizace – Skauti DTJ, Baden-Powellovi skauti, Liga katolických junáků-skautů, Spartakovi skauti práce, Horní chlapani a jiné. A zde se právě potvrdilo, že skautská organizace, ustavená 15.6.1914 jako samostatný spolek **Junák – český skaut**, založená a vedená prof. A.B.Svojsíkem, měla pro budoucnost rozvoje skautingu u nás nejlepší předpoklady. Ve svých prvních stanovách měla již dokonce zakotvenou povinnost „starat se o jednotu celého českého skautingu“.

Skautské hnutí se tak dostalo i do Západních Čech. Jedni z prvních skautů byli na Rokycansku (již zmiňovaný prof. Hořejší a jeho Psohlavci) a zejména na Chodsku, kde v prosinci 1912 přednáší A.B.Svojsík v Domažlicích. Tam pak již v roce 1913 skautuje domažlický profesor Kramařík se svými studenty. V roce 1914 vznikají skauti v Klatovech, 1915 je oficiálně založen domažlický oddíl o 4 družinách. Vede jej prof. Kramařík a jeho zástupcem je pozdější významný skautský činovník v Západních Čechách br. Kulháněk.

V Plzni byly myšlenky skautingu známy již v roce 1913, ale teprve v roce 1917 tu vznikl první oddíl Psohlavců, v roce 1919 oddíl Baden-Powellových skautů pod vedením J. Marouška (1923 také vstoupil do SJS RČS) – a také **oddíl Svazu junáků-skautů, který vedl profesor Walter**. Do roku 1921 pak vznikaly další oddíly chlapecké, dívčí, tábornické i kluby oldskautů. Jiné oddíly vznikaly mimo Plzeň – 1919 v Rokycanech (M. Baumgärtl) družina Jánošíků (1920 přestoupila do SJS RČS) dále 1920 ve Kdyni, V Radnicích, v Horažďovicích, ve Staňkově, ve Švihově, 1938 také v Přešticích atd.

Podle místních podmínek a dosažitelnosti informací o skautingu vznikaly spontánně na mnoha místech skautské hlídky, družiny a oddíly. Po ustavení spolku Junák-český skaut 1914 se tyto skupiny hlásily k registraci. Několik oddílů v místě se sdružilo do organizační jednotky zvané sbor, dnešní středisko. Několik sborů na území správního celku okres tvořilo jednotku okrsek, nyní okres, na území regionu několik okrsků tvořilo skautskou župu – později oblast. Dnešní správní rozdělení republiky změnilo podobu krajů, takže i v organizační síti Junáka existuje vyšší organizační jednotka Junáka (dále jen VOJ) kraj. V Západních Čechách jsme se rozhodli kromě krajů zachovat i historickou oblast (10 okresů Západních Čech). Ta ale dnes není v organizační síti a pro nás má především udržovat společenství skautů a pomáhat rozvoji skautingu na západě Čech.

V roce 1921 se organizačně sjednotily skautské jednotky na jihozápadě Čech do vyššího celku s názvem Pohraniční chodská župa.

V roce 1921 také vzniká Západočeská župa Svazu junáků-skautů RČS. Zahrnovala tehdy Plzeň, Rokycany, Radnice, Horažďovice atd.

V roce 1929 došlo ke sloučení obou těchto útvarů a tak **2.ledna 1930 vzniká jediná Západočeská župa**. Župa pořádala už v červnu župní sraz, přítomen byl tehdejší ministr vnitra Slávik! Župním zpravodajem (dnešní funkce předseda oblastní rady) v té době už byl generál Vladimír Klecanda, jehož skautské jméno „Bílý orel“ přijala západočeská župa do svého názvu 30.5.1932 jako výraz uznání zásluh o skauting v Západních Čechách. Název „župa“ se později nahradil názvem „oblast“, a tak od té doby existuje útvar **Západočeská oblast Bílého orla**.

Ve vedení oblasti se na funkci oblastního zpravodaje (předsedy Krajské rady nebo Oblastní rady) vystřídali: Vladimír Tetínek, MUDr. Antonín Čipera, pplk. Čeněk Hampl, div. gen. Vladimír Vojtěch Klecanda, znovu MUDr. Antonín Čipera, Karel Kulhánek, v říjnu 1946 byl jmenován čestným velitelem oblasti arm. gen. B. Boček - náčelník generálního štábu armády, dále pplk. Ing. Judl, Václav Kuttan, Mgr. Jan Kacerovský.

Po opětovém vzniku krajů je předsedou KRJ Plzeňského kraje Mgr. Jan Kacerovský, pak Tomáš Bršlica, od 9.2.2008 dosud sestra Ing. Vladimíra Čapková-Pugnerová.

Předsedou KRJ kraje Karlovarského byl zvolen Zdeněk Sedlák, po něm až dosud Mgr. Pavla Mazancová.

Organizační síť Junáka se shodovala vždy se státoprávním uspořádáním. Například v roce 1970 tvořily celé Západní Čechy (10 okresů) jeden kraj (Západočeský), tedy jednu oblast. V současné době jsou na tomto území Západočeské oblasti Bílého orla kraje dva.

Pochodové značky

			JDI TÍMTO SMĚREM
			ODBOČ VLEVO (NEBO VPRÁVO)
			SLEDUJ PORÁD TENTO SMĚR
			SPĚCHEJ!
			BĚŽ VELMI RYCHLE, UTÍKEJ!
			TUOY NEBOČO (ZAKÁZANÁ CESTA)
			ČEKEJ 10 MINUT
			DOPIS 5 KROKŮ
			DOPIS ZDE
			POZOR, PŘEKÁŽKA!
			SMĚR TÁBOR
			ROZDĚLTE SE!
			ODEŠEL JSEM TUDY
			PŘEBĚŽ SE!
			VRAŤÍM SE!
			JDI PODLE ZNAČENÍ
			NEBEPEČÍ !!
			KONČÍM ZNAČENÍ

šišek či kamínků.

Naučte se i vy pochodové značky a procvičujte je různými stopovacími či stolními hrami. Mohou se vám hodit, třeba až budete stíhat svoji družinu, která odjela na výpravu dříve, a budete znát jen přibližný směr jejich cesty nebo výchozí místo...

Od pradávných časů se hlubokými hraničními hvozdy naší země vinuly stezky, které bylo třeba klestit a značit.

Také Old Shatterhand a Vinnetou dokázali nejen stopovat nepřítele, ale také následovat svého druha dle dohodnutých znamení zanechaných přítelem, kterých si náhodný kolemjdoucí ani nemusel nebo spíše neměl všimnout. A to v různém prostředí, terénu a s různými pomůckami, v lese, na travnatých pláních či v poušti.

V našich podmínkách to mohou být nejčastěji šipky a značky nakreslené v písku, vryté do hlíny nebo sestavené z klaců,

Den sesterství

Co si představíte, když se řekne únor? Většina z nás vidí sníh, led, zimní radovánky, ale také dlouhé zimní večery.

A co vás napadne při datu 22. února? Mě třeba napadne, že mám svátek. Někdo by namítl, že Lenka má svátek o jeden den dříve. To je sice pravda, ale 22. února slavíme **DEN SESTERSTVÍ**.

Den sesterství (anglicky Thinking day) je mezinárodní svátek přátelství, který slaví skauti a hlavně skautky celého světa. Vyhlášení tohoto svátku předcházelo setkání zástupkyní 39 organizací skautek, které se konalo v USA v roce 1926. Sjely se sem proto, aby se zde sešly s Robertem Baden Powelem a jeho ženou Olave.

Francouzská zástupkyně navrhla, aby společně určily jeden den v roce, kdy budou všechny skautky na sebe vzpomínat. Společně vybraly 22. únor. Právě v tento den se narodil roku 1857 Lord Robert Baden Powel - zakladatel skautingu a světový náčelník. V ten samý den, ale o 32 let později, se narodila jeho žena Lady Olave St. Clair Soames (provdaná Baden Powel) – zakladatelka dívčího skautingu a světová náčelní skautek.

22. února 1927 se poprvé slavil Thinking Day – v Česku zvaný DEN SESTERSTVÍ. U nás se dlouho hledal vhodný název: postupně se mu říkalo „Vzpomínkový den“, potom „Den přemýšlení“ a nakonec „Den sesterství“.

Zkusme se v tento den zamyslet nad významem skautingu, zavzpomínat na ostatní skauty a popřemýšlet o sobě a svých činech.

Všechny Vás zdraví Vlčice

Oddílové výsledky:***Měsíc sněhu 2010*****1. Docházka:**

Docházka oddílu byla v lednu 2010 88,0%, ani jednou nevynechali Bertík, Ilča, Rarášek, Davoš, Mourek, Píďa, Kody, Bety, Ježek, Rosňa a Řízek, velmi slabou docházku – pouhých 20% měl Adam. Z družin měli nejlepší docházku Kosatky a Rejnoci (96,0%), nejhůrší Delfíni (65,0%). Měsíční úkol – zaplatit registraci a přinést průkazky ČSK a Junáka nebo průkazovou fotografii nesplnili Adam, Ježek a Želva..

2. Výsledky měsíčního bodování – leden 2010:

<u>Družiny:</u>	1. Kosatky	průměr 171,6 b.	
	2. Rejnoci	průměr 169,2 b.	
	3. Žraloci	průměr 131,7 b.	
	4. Delfíni	průměr 64,0 b.	
<u>Jednotlivci:</u>	1. Píďa	257 b.	11. Bertík
	2. Ilča	230 b.	12. Mourek
	3. Kody	215 b.	13. Hvězdička
	4. Rybka	195 b.	14. Klárka
	5. Bart	193 b.	15. Řízek
	6. Davoš	192 b.	16. Bety
	7. Ježek	171 b.	17. Želva
	8. Veverka	158 b.	18. Kašpy
	9. Rosňa	151 b.	19. Rampun
	10. Rarášek	128 b.	20. Adam
			5 b.

V celoročním bodování jednotlivců je stále v průběžném hodnocení na prvním místě Kody s 1033 body, z družin jsou zatím nejlepší Rejnoci s průměrem na jednotlivce 797,5 bodu.

Co budeme hodnotit v březnu 2010?

Na březnovou oddílovku, která bude 2.3.2010, připravujeme závod jednotlivců ve znalosti pochodových značek, turistického značení a dopravních značek a paměťové a pozorovací hry. Věnujte čas doplnění a vylepšování vandrbuchů, na konci března vyhodnotíme nejlepší!

Originální lesní bar

Pivo nebo limču vylovíte z potoka, peníze necháte na pařezu

Bar uprostřed lesa, pivo se chladí v potoce, sušenky a občasná tu voní i svařák. Nikdo tu nehlídá, nikdo neinkasuje. Platí se do pokladničky. To není halucinace vyčerpaného tuláka, ale realita v Rychlebských horách. Právě tady, pár set metrů pod horou Smrk, se skrývá originální Lesní bar.

Hospoda, která nemá obdoby

Jak stoupá metr po metru do prudkého kopce, jeho tmavě zelený svetr bledne pod vysráženým potem. V obličejích však nemá ani náznak únavy, spíš naopak. Tak tohle je ten dobrodinec z Jeseníků. Václav Pavlíček -

revírník, který nepřestal věřit v poctivost lidí.

Už třetím rokem provozuje v lese nad Horní Lipovou samoobslužný bar, kde si každý může dát cokoli, ale zaplatit nemusí vůbec nic. Přesto podnik dosud nezkrachoval. Peníze tu možná nechají i ti, kdo by to do sebe neřekli. Nemohou jinak. Taková hospoda totiž nemá obdoby.

„Občas se stane, že turisté odejdou, nic si nedají, protože nevěří, že by se mohli opravdu obsloužit sami,“ říká Václav Pavlíček, když po kilometru a půl konečně zdolá dvousetmetrové převýšení. Do rukou přitom hned popadne smeták a začne ometat dřevěný stůl i lavičky. Je první jarní den, ale tady, pár set metrů pod horou Smrk, jen za dva dny napadlo čtyřicet centimetrů sněhu.

Provozní pohledem zkontroluje dva skotačící jezevčíky a pokračuje v práci. Zpod sněhem zaprášené kartonové krabice vyloví podnos plný skleniček. Když odkryje jeden z pařezů, odhalí plynovou bombu i s vařičem. Pod víkem plastové bedýnky je několik krabiček s čajem, instantní i mletou kávou, horkým jablkem. Také cukr, plastové lžičky, skořice, hřebíček nebo utěrka. Co by tu tak ještě mohlo překvapit?

A přece, cedule s nápisem Výlov ukazuje k dřevěnému žlabu, ve kterém se chladí nejméně třicet plechovek s energetickým nápojem, sladkým pitím pro děti a pár plastových sáčků s džusem. Hned vedle proud vody sprchuje také plechovky Pepsi Coly.

Káva či sprcha, dostanete vše

„Cože, už není? Kurník, já se až ze Smrku těším, že si tu dám pivečko,“ rozhazuje hůlkami naoko zklamaný první běžkař. Skoro osmdesátiletý Boleslav Zatloukal a jeho kamarád, o deset let mladší Vladimír Ambrož,

jsou v baru jen za tuhle zimu posedmé. „Je to jako oáza v poušti. Jsem rád, že vás konečně osobně poznávám. Kdybych měl klobouk, tak ho před vámi smeknu,“ skládá mladší z mužů poklonu zakladateli baru. Ten mezitím na prkénku nakrájel limetky a ze stromu sundal naběračku. Začíná nalévat svařáky.

Místo předloktí začal chladit nápoje

O co překvapivější je podoba současného baru, o to prostší je historie jeho vzniku. Asi by nebylo baru, kdyby Lesy České republiky, jejichž je Václav Pavlíček zaměstnancem, cíleně nebudovaly podél frekventovaných turistických tras odpočívadla s posezením. Hlavní zásluhu mají

ale paradoxně jeseňičtí instruktoři severské chůze s holemi.

„Jak mě poučili, jednou z podmínek pro zdravé chození s hůlkami je namáčet si předloktí do studené vody. Proto mě nabádali, abych tady pro tyto účely udělal nějaká koryta,“ vypráví provozovatel baru. „Jednou při práci jsem si do žlabu dal chladit energetický nápoj a zjistil jsem, že takový drink je lepší než chlazené předloktí, tak jsem to začal praktikovat častěji. Čas od času mi drinky někdo z kolemjdoucích vypil a nechal mi tam za ně peníze,“ vzpomíná.

Čím víc nápojů do koryt dával, tím častěji nacházel spolu s penězi i obdivné vzkazy. Zanedlouho už si lidé dokonce psali o to, co ještě by si rádi dali. Tak v baru přibývaly kastrůlky na kávu a čaj nebo i plastové krabičky naplněné oplatky a slanými tyčinkami.

„Vážený neznámý zásobovači... Tohle je superbrutální nápad!“ psali Pavlíčkovi první návštěvníci...

Sázka na poctivost

Ačkoli bar vybudoval ve výšce 750 metrů nad mořem, žádné vysokohorské přírážky Václav Pavlíček nezavedl. Doporučená cena cukrovinek je deset korun, nápoje jsou o dvě koruny dražší. Peníze lidé nechávají ve volně přístupné pokladničce. Právě to dodnes mnozí turisté nechápou.

„Lidé občas nevěří a peníze mi raději nechávají dole ve vesnici u majitelů penzionů. Někdy se stávalo, že když se v kase nahromadilo třeba 250 korun a jeli tudy místní, kteří mě znají, volali mi, že mi tržbu raději osobně přivezou. Někteří turisté využívali dokonce bezhotovostní platební styk a posílali mi dlužné dvacetikoruny z účtu na účet,“ přidává revírník jednu historku za druhou. Na důkaz poctivosti návštěvníků Lesního baru vylovil dokonce tenký proužek s podepsaným vzkazem: „Holba III. Zaplatím zítra. Nemám drobné, jen tisíc korun.“

Občerstvení s výhledem

Realita přitom často předčí očekávání. Asi devět set metrů nad hlavním barem vybudoval Václav Pavlíček další, Horní bar. Ten nabízí dokonce přírodní sprchu i s froté ručníkem a pohled na panorama Jeseníků volně přístupným dalekohledem.

Občerstvení je občas připraveno také u posezení pod Fořtovým smrkem, nejvyšším smrkem Rychlebských hor. Jen zásobování občerstvovacích stanic Václavu Pavlíčkovi denně zabere hodinu, v létě i třikrát tolik. Kolik proviantu už tam nanosil, ale netuší. Nevede si žádné statistiky. A to i přesto, že všechno občerstvení dotuje ze svého. Proč to všechno dělá?

"Trávím sice celé dny v lese, ale přesto jsem v kontaktu s lidmi z celé republiky, dokonce i světa. Píší mi do vrcholových knih, na webové stránky, ale hlavně sem zajedou osobně. Potkal jsem tu dokonce dívku až z australského Brisbane," vysvětluje revírník. Kdysi uvažoval, že si na nápad s Lesním barem pořídí ochrannou známku. Brzo mu však došlo, že to nebude potřeba: "Druhý takový blázen se hned tak nenajde."

Webové stránky Lesního baru: <http://lesnibar.cz/>

Minitábor Kotvy

(Povídání o tom, jak jsme ničili nervy chatařům a táborníkům na Hracholuskách)

Autentický zápis o prvním svérázném táboře Kotvy osiřelé po nečekané smrti kapitána Baltika...

Když jsme asi po čtvrt hodině dorazili k přístavišti, viděl jsem ty skvělé námořníky, jak vyndávají z lodi neforemné předměty, ze kterých kapala voda. Při podrobnějším zkoumání jsem zjistil, že jsou to mokré rance a spací pytle. Rozvěsili jsme mokré věci po naší chatě, uvařili si oběd a dohadovali se o tom, co budeme dělat odpoledne. Rozhodli jsme se pro prozkoumání okolí.

II. Jerry přijíždí

Posilnivše se obědem vyrazili jsme nejprve k bungru. Pevným krokem jsme překonali všechny nástrahy přírody a ani jeden z nás nespadol do vody.

Bungr jsme si prohlédli, vnitřek patřičně počmárali hořícími doutníky a vydali se na zpáteční cestu. Když jsme byli asi ve třetině, uviděl Tichošlápek kus staré lávky, který plul po hladině přehrady. Ticháska hned napadlo, že na tom monstře pojedou k nám na chatu a hned to začal zkoušet. Když zjistil, že hned u břehu je hloubka, uznal, že by asi daleko nedorazil, a chtěl vylézt k nám na břeh. Ale jeho slizké končetiny se nezachytily na skále a Tichásek s výkřikem „Má stovka!“ začal zkoumat i dno. Inu – píle nade vše. Když se konečně s naší pomocí vyškrábal na břeh, voda z něj jen crčela. Mamonář Tichásek nám ani nepoděkoval a hned se začal starat o svou stokorunu. Byla opravdu pěkná. Tu jsme se rozhodli, že se vrátíme k bungru, kde se všichni vykoupeme. Tichásek pověsil stovku na uzlovací lanko a všichni jsme se svorně začali koupat.

Po chvilce koupání se ozval šramot, spadlo několik kamenů, zapraskaly větvičky a na scéně se objevil buldozer Jerry a hned za ním Mandarínek. Jerry mi oznámil, že při přistávání poboural kus přístaviště, ale to jsem nebral vážně, protože v takovýchto věcech Jerry většinou kecá. Pak jsme se oblékli a vydali se k naší chatě. Po cestě jsme se rozhodli, že pojedeme na ostrůvek, kde uspořádáme pirátskou hostinu.

III. Pirátská hostina

Sesednuvše se do dvou lodí, které se nepotápějí (to znamená do mé a do Jerryho) vypluli jsme směrem k ostrůvku. Mezi naši výzbroj a výstroj patřila pirátská vlajka, láhev piva (tu Tichásek s Baziliškem přitáhli z pivovaru, kde pracuje jeho táta), orobincové doutníky a sirky.

Pluli jsme, pluli, až jsme dopluli k Butovu, kde Jerry začal křičet, že nemá hodinky. Přestali jsme tedy pádlovat a Jerry se ponořil do útrob své lodi, aby ji prohledal. Hodinky ale nenašel, a tak jsme se shodli na tom, že mu spadly do řeky, a jeli jsme dál.

Na ostrůvku Jerry ještě jednou hledal hodinky a já jsem zatím vztyčil vlajku a jel pro dříví. Potom jsme popíjeli a pokušovali, přičemž jsme kuli plány na příští dny. Když nám došly orobincové doutníky a neměli jsme už co pít a o čem diskutovat, naházeli jsme popel z ohně do řeky a vydali se na zpáteční cestu.

Protože začínal foukat vítr, rozhodl jsem se, že pojedou na plachtu. Výsledek byl ale nevalný – druhá loď, která jen tak mimochodem neměla plachty, jela mnohem rychleji než moje, i když kluci vůbec nepádlovali. Odrazen tímto neúspěchem jsem stáhnul plachty, které mi Tichošlápek několika pohyby svých hnusných zablácených nohou zmazal jak od prasad (pravděpodobně divokých, ale to je jen domněnka, neboť Ticháskův rodokmen jsem nestudoval). Začali jsme tedy pádlovat, ale naši cestu ovlivnila ještě jedna příhoda. Znovu začal foukat vítr (vtipálek) a já se rozhodl pokračovat v plavbě na plachtu. Pluli jsme celkem rychle a tu bavě se s Jerryem a nedávaje pozor na cestu, zachytil jsem ráhnem o kus keře, který nezodpovědní živlové nechali koukat z vody. Rážno bylo setrvačností oderváno od stožáru a má skvělá rychlá loď uvízla na pahejlu. Tato nehodička si vyžádala nucenou zastávku, při níž jsem bleskově spravil stožár, a hned jsme se zase vydali na další cestu. K naší chatě jsme dorazili něco po šesté hodině. Domluvili jsme se, kde se zítra sejdeme, a Jerry s Mandarínkem nás opustili, aby včas dorazili k Jerryemu na chatu.

Jak bylo v prosinci a lednu

zprávy z akcí oddílu:

Vánoční oddílova – 22.12.2009

Rok 2009 se pomalu blížil ke svému konci a Kotva se již tradičně sešla na poslední letošní schůzce s vánočním stromečkem, dárečky a scénkami a koledami pro pozvané rodiče a přátele oddílu. Překvapením pro všechny bylo určitě kromě množství dárečků vydání prvního čísla obnoveného oddílového časopisu „Peřej“.

Tajná činnost se nejvíce povedla Rejnokům, kteří za pomoci Sokolí mámy vyrobili nové družinové vlajky, a Žralokům, kteří pod vedením Rosni vyrobili odpadový koš na papír, Kosatky vyrobily svíčky z těsta na stůl. Vybraní tanečníci pak pod vedením Sokolí mámy překvapili country vystoupením a na konec všichni za Sopt'ova doprovodu na klávesy (od kterých Žabák rozbil trafo a muselo se sehnat náhradní) zpívali až do konce oficiální části koledy...

Do nového roku jsme doslova vpluli – 1.1.2010

Autama jsme odjeli do Rejštejna, nafoukli jsme oba rafty a rozdělili posádky. Jeden raft byl dětský – Píd'a, Rybka, Davoš, Kody a jako dozor

Žabák. Druhý raft měli dospěláci – Radim, Kaštan, Medvěd, Sokolí máma, Vendy. Dětský raft začala řídit Píd'a a vyrazili jsme po vodě. Voda byla hodně studená, nikdo se nechtěl proto namočit, a místama plavaly i pidikry. Projeli jsme první vodní válec pod Rejštejnem a pokračovali dál. Protože tál sníh, byly pěkný vlnky a cesta ubíhala. Před jezem v Radešově jsme si museli dofouknout raft, zapomněli jsme totiž pořádně zavřít ventil. Vyměnily se kapitánky raftu, ke kormidlu šla

Rybka. V Radešově k dospělákům přiskočil na chvíli Rampun, je z nás sice nejmenší, ale taky se chtěl svézt. Občas na nás šplouchla voda, a tak jsme začali být trochu mokry. Doháněli jsme se pořád s naším dospělým raftem, někdy jsme jeli první a někdy za dospělákama. U kormidla Rybku vystřídal Kody. Jez v Dlouhé vsi jsme si prohlídli a rozhodli se jet. Zvládli jsme to. (úryvek z kroniky)

Tříkrálová sbírka – 6., 8. a 9.1.2010

Letos se naši skauti a vlčata poprvé zúčastnili Tříkrálové sbírky. Je to akce České charity, která má konkrétně pomoc matkám a dětem v tísní v Domově sv. Zdislavy, lidem v azylových domech a taky starým lidem. Vytvořili jsme tři skupinky: Ve středu Ilča, Kašpy, Ježek a Bety S., v pátek Rosnička, Kody a Davoš a v sobotu Karol, Rybka a Rarach. Koledování byla zajímavá zkušenost a lidé různí. Někteří byli překvapení, někteří ani neotevřeli, jiní byli potěšení a připomnělo jim to dětství. Zvali nás, abychom příští rok přišli zas. Možná z toho vznikne hezká tradice. A počasí bylo jako na Ladových obrázkách: bílé, zasněžené a studené.

Ale i přesto naši koledníci hezky zpívali, přáli štěstí, požehnali dům písmeny K+M+B 2010 a vykoledovali nějaké penízky i dobrůtky. Myslím, že tento dobrý skutek potěšil i je. (Mirka – Máma smečky)

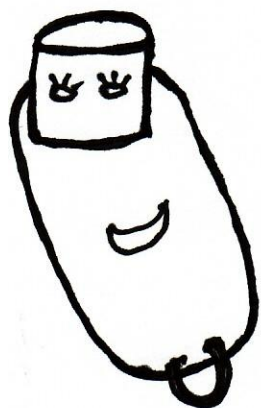

Hadí maturák – 8.1.2010

Čas letí a Hádě letos maturuje! Maturitní ples byl v besedě a určitě se vydařil. Dokonce zde bylo možno spatřit i tančícího Kaštana. Maturitní ples má tedy Hádě za sebou a všichni jí přejeme úspěšné složení maturity a držíme jí palce.

A nakonec Dětské eskymáky – 10.1.2010

První letošní eskymování bylo ve znamení výuky vylehávání na pádlo a naši nejmenší si zkoušeli samostatnou jízdu na kajaku i na americe. Samozřejmě nesměly chybět souboje pěnovými „buřty“ na Barace a soutěže zpestřilo přetahování se amerikami, které měly svázány zádě hopšňúrou... Je vidět, že už se nebojíme a lodě začínají dělat co chceme.

Šprajda a kámoš Pádlo doporučují

Lékárnička

– docela dobrá věc, zvláště je-li po ruce, když ji potřebujeme. To se může hodit při sekání dřeva, vodačení i jiných našich činnostech.

Klasická lékárnička velikosti pro rodinu, družinu, podobná se vozí také v autech. Obsah takové lékárničky nám vystačí pro naše oddílové výpravy tak na víkend, a to ještě v případě jednoho, max. dvou úrazů. Když je potřeba případný sekanec nebo řezanec pravidelně čistit, je to na ten víkend nebo 3 dny tak akorát.

Asi proto jsem o vánocích obdržel pod stromeček tuto novou větší lékárničku (nebo lékárnu?). Je větší, má lepší kapsy, vejde se do ní více potřeb a hlavně sekáči a řezači v ní mají své vlastní chlívky, kde mají rezervovány své náplasti a obvazy. Kromě toho tahle brašna, pro ty co jsou malí nebo by se báli, obsahuje (jak je patrné z obrázku) zeleného žabáka, který při ošetřování i kváká.

Na vícedenní výpravy je už brašna připravená a tak doporučuji jí hned tak nepotřebovat.

Jak na pádlování...

Záběry pádlem

Poháněcí

je to základní záběr, nejdůležitější je společný rytmus posádky včetně kormidelníka.

Řídící

na rychlejší vodě takovými záběry především háčci pomáhají kormidelníkovi, zadáci jsou motorem a pomáhají jen ve zvláštních případech (traverz).

Přitahování – pádlo zasadíme co nejdál od boku lodě, pokud možno kolmo, list rovnoběžně s lodí, vytočíme trup a přitahujeme se jako ke kůlu.

Odlamování – horní ruka je dál od lodi než spodní, trup je vytočen. Žerď pádla se opírá o bok lodě, spodní ruka jej přidržuje, ale boku lodi se nedrží. List je rovnoběžný s lodí. Přitahováním hlavice „odstrkujeme“ loď, často se však zapomíná na dotažení záběru stočením listu kolmo k lodi ještě před vytažením pádla.

Obloukový záběr (také záběr zeširoka) – používáme při otáčení nebo vyhýbání se překážce. Horní ruka je pokrčená, list míří k přídi záběrovou plochou k hladině a je dolní rukou veden dlouhým obloukem na úroveň trupu. Kormidelník řídí loď v tomto případě odlamováním.

Brzdící a zpětné

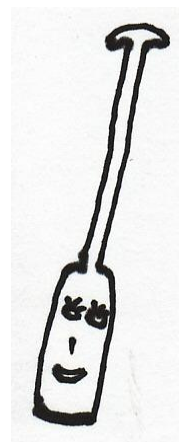
Brzdění (stop!) - list je před tělem kolmo ve vodě, trup mírně zakloněn, spodní ruka přidržuje žerď pádla u boku lodě, horní ruka drží hlavičku pádla asi ve výši očí.

Zpětný záběr (kontra!) – pádlo zasadíme do vody za tělem pokud možno kolmo, trup je zakloněn, spodní ruka tlačí vší silou list dopředu, horní ruka vytváří opěrný bod. Chyba je šikmé zasazení pádla do vody – list pak nepůsobí přesně proti pohybu lodě. Je důležité tento záběr provádět opravdu vší silou a přesně, mnohdy je to nejdůležitější možnost jak řešit situaci na řece.

Na vodě musí být i zábava – je dobré být neustále veselé mysli a tak i při trénování a dodržování kázně nezapomínejme na legraci. Na lodi se přece užije spousta legrace. Však to znáte sami!

Osobně nevím, zda jednotlivé popisy záběrů fungují, a tak si zapamatujte názvy a na Eskymácích to odzkoušíme. Tak se tužte, těším se. Žabák

(Převzato s Kapitánské pošty – autor Pavlík)

Co nás čeká v únoru a březnu 2010:

Informace a pokyny k akcím nově zkušebně na Facebooku – vstup z oddílového webu přes ikonky

Z - základní bodovaná akce s povinnou účastí

V - výběrová nebodovaná akce pro vybrané členy oddílu, při vodácký náročných akcích dle výkonnostních skupin A,B,C

S - skupinové vaření

D - dobrovolná volitelná akce

N - nebodovaná akce

28.-31.1.2010	D	Eskymácká výprava	Kaštan
31.1.-6.2.2010	N	Kralický Sněžník - lyže	Sokolí máma
9.2.2010	Z	oddílovka v krojích	Žabák
14.2.2010	D	Dětské eskymáky	Žabák
19.-21.2.2010	Z	Šumavské setkání přístavu	Žabák
23.2.2010	Z	plavání na Slovanech	Kaštan
28.2.2010	N	mistrovství v eskymování	Žabák
2.3.2010	Z	oddílovka v krojích	Žabák
6.3.2010	D	družinové výpravy	patroni
9.3.2010	Z	plavání na Slovanech	Kaštan
20.3.2010	Z	vítání jara v Hradišti	Kaštan
21.3.2010	D	Dětské eskymáky	Žabák

Zimní přístavní setkání – 19.-21.2.2010 – „Z“:

Zimní setkání oddílů přístavu Omaha na základně „Bílý orel“ na Šumavě, spaní na postelích a karimatkách ve vlastních spacácích, společné vaření – vařit nám bude Mour a Vendy.

Sraz: 19.2.2010 v odpoledních hodinách - bude upřesněn

Sebou: teplé oblečení do sněhu, spacák, karimatka, přezůvky a převlečení do chalupy, čepice, rukavice, náhradní teplé ponožky, miska na jídlo (nebo ešus), lžíce, hrneček, 7 věcí včetně doplněné KPZ, **skautský kroj a oddílové tričko**

Přihlášky: se zaplacením nevratné zálohy 150,- Kč do naplnění kapacity chaty

Návrat: v neděli 21.2.2010 kolem 17:00 hodiny na Sindat

Cena akce: 350,- Kč (zahrnuje ubytování, doprava, jídlo, ceny)

Vedoucí akce: Žabák - 724839414 (ales.skriwan@seznam.cz)

Otevřené mistrovství v eskymování – 28.2.2010 – „N“:

Mistrovství kraje v eskymování s vyhodnocením výtvarné soutěže.

Sraz: plavecký bazén SK Radbuza (Plzeň, Kozinova 3) v 10:45 hodin

Sebou: závodníci pádlo, plavky, ručník, výtvarníci své umělecké dílo a diváci dobré hlasivky, propozice najdete na www.kct-uhlava.com

Přihlášky: závodníci na hzamburkova@seznam.cz, všichni Žabákovi.

Cena akce: startovné 50,- Kč, vstupné 20,- Kč

Vedoucí akce: Žabák - 724839414 (ales.skrivan@seznam.cz)

Měsíční úkol: Přinést ke kontrole Technický zápisník a První skautskou stezku

Oddílový obchůdek

nabízí:

oddílové tričko (různé velikosti)	200,- Kč
Skautskou stezku (encyklopedie)	170,- Kč
Skautská praxe I.	40,- Kč
sešitek na technický zápisník	30,- Kč
skautský šátek (modrý, žlutý)	40,- Kč
domovenka „Plzeň“	20,- Kč
číslo oddílu	8,- Kč
oddílové barvy	12,- Kč
šňůrka k píšťalce	6,- Kč
samolepky se znakem oddílu	3,- Kč a 7,- Kč
pohlednice ze života oddílu	5,- Kč
Expedice Delta (výprava do delty Dunaje)	220,- Kč
Modrá hvězda (cyklus pěti románů)	1.300,- Kč + pošt.

Kde to je? (Soutěž o body)

Kde tuto stavbičku v Plzni najdeme? K čemu všemu to slouží a co zajímavého o této věci ještě dokážeš zjistit?

Odpovědi zasílej mailem na kotva@email.cz.

U první otázky se hodnotí rychlost odpovědi, na druhou otázku můžeš odpovědět do 20. ledna 2010 a hodnotit budeme originalitu a zvláštnost nalezených informací.

Na minulou otázku správně odpověděli: Bart (23.12.), Píďa (4.1.), Ilča (20.1.), Rarášek (21.1.) a Rosňa (26.1.).

Kateřina Rybka Skřivanová

Hvězdy Kotvy

V naší hvězdné rubrice pokračujeme rozhovorem s člunařem družiny Žraloků – Rybkou. Rybka přišla do oddílu v květnu 2007, kromě uzlování si oblíbila v poslední době i jízdu na kajaku a eskymácký obrat.

Ahoj Rybko, jak zvládáš zimní sezónu, to takzvaný čekání na jaro, kdy se zase vyjede na řeky?

Tohle čekání využívám k lyžování, letos je i dost sněhu a v bazénu k trénování eskymáckého obratu.

No a jak se Ti to daří?

Celkem dobře, když se nespěchá, tak už jich udělám docela dost. Musím ještě potrénovat, ráda bych se zúčastnila krajského mistrovství v eskymáckých obrazech.

Začalo se Ti líbit na kajaku. Co je lepší kajak nebo kánoe?

Každý má svoje. Na kánoi si pokecáš s kámošem a na kajaku je to jenom na tobě. Když uděláš na kajaku chybu, tak si za to můžeš sám – pokud teda nestojí Čert blbě pod jezem.

Tak a co oddíl? Jak se daří u vás u Žraloků?

Myslím, že dobře. S Rosňou jsme letos už posílený a tak u Žraloků nejsme samy. Holky se drží dobře a Řízka je třeba někdy popohnat. Ale jsme dobrá parta a tak se mi to líbí.

A poslední otázka – na jakou vodu se letos těšíš?

V květnu na Malši – tam jsem ještě nebyla. I na ostatní pohodový vody s Pidilidma, kde je pěkná legrace. Taky se těším na tábor, kde budeme pěkně celý oddíl pohromadě.

Tak díky a ahoj.

S Rybkou rozmlouval Žabák